

FOLK OG LAND

NR. 2 — 3. ARGANG

LØRDAG 16. JANUAR 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjøndalen 21 B

Oppgjør med en svindler

Divisjon Wikings første sjef SS - Obergruppenführer Felix Steiner, blankt frifunnet i Nürnberg.

«SS-offiseren Peter Neumann», som i sin bok «Dødens drabanter» retter grove beskyldninger mot Waffen-SS og Regiment Nordland.

Slik ser det ut bak hetspropagandaens kulisser

Helt siden ifjor høst har man kunnet merke en stigning i de hetsbølger som med jevne mellomrom går over verden. Vi fikk en rekke nye «autentiske» bøker, som berettet om nasjonalsosialistiske grusomheter, vi fikk Anne Frank servert i de forskjelligste versjoner, vi fikk nye «krigsforbryterprosesser» i Vest-Tyskland, vi fikk angrepene på den tyske flyktningeminister for ting han bevislig ikke kunne ha gjort, og Dagbladet kunde en faktisk ikke slå opp i en eneste dag uten å bli overveldet av tyskhetens praktisk talt på hver eneste side. En av de flittigste i hetsens vingård er da også Dagbladets såkalte Tysklandskorrespondent, sammen med Aftenpostens ditto. Disse to synes å øse sine «informasjoner» fra samme urene kilde, og det er uforståelig at en avis som Aftenposten pretenderer å være, kan godta denne underlige samkjøring med noe slikt som Dagbladet.

I den siste tid har så offensiven satt inn for alvor i forbindelse med alle de hakekors- og plutselig oppdager både hist og her, til og med i det fredelige Oslo.

Hvem er det som står bak alt dette, og hva er det en vil oppnå eller skal dekke over?

Wikings annen divisjonssjef, den høyt dekorerte «kjelespesialist» SS-Obergruppenführer Herberth Gille, også blankt frifunnet i Nürnberg.

De midler som nyttes i disse hetskampanjer har vi vært inne på før her i bladet og vi har i den forbindelse blant annet nevnt boken «Dødens drabanter», som før jul kom på Steensballes Forlag. Fordi den har et klassisk eksempel på verdien av alt dette visvas som serveres godtroende folk (spesielt godtroende tullebukker rundt omkring i norske avisredaksjoner) skal vi se litt nærmere på dette nydelige litterære produkt. Vi tilføyer at også forlaget er gjort kjent med den forfalskning den her har latt seg ta ved nesen av, uten at det hittil har ført til noen, iallfall utad synlig, reaksjon. Det annonserer iallfall for boken i julesjauen med superlativer hentet blant annet fra den berømmelige Ragnar Volds anmeldelse i Verdens Gang. Der

har det blant annet om boken at «litterært er den delvis en bedrift!»

Vi synes Vold er svært beskjeden når han sier «delvis». For egen del synes vi det er svært meget av en bedrift å få seriøse mennesker og et seriøst forlag til å bite på denne svindel.

Steensballes bok gir seg ut for å være en autentisk beretning fra en SS-offiser, nærmere bestemt en Peter Neumanns dagbok. I forlagsreklamen fortelles det at denne Neumann var en liten gutt da Hitler kom til makten i 1933, men han kom da etter hvert med i SS. Boken er så «hans egen fortelling om sin utvikling, som førte ham til Østfronten på det seirrike tog inn i Kaukasus mot oljekildene, til vendepunktet Stalingrad og endelig den lange veien til-

bake i desperat kamp inntil han våren 1945 falt i russernes hender i Wien». Denne SS-offiser oppgir at han tjenstgjorde i Divisjon Wiking og nærmere bestemt i Regiment Nordland, så det har ganske spesiell interesse for oss her i Norge, fordi så mange norske frontkjempere tjenstgjorde i dette regimentet. Men dermed har en også fått anledning til å kontrollere riktigheten av det denne nydelige SS-offiser, som ikke kjenner de enkleste tyske kommandoord, presterer i hetsens tjeneste under foregivende av tilsynelatende å være så naiv og avstumpet at han ikke forstår rekkevidden av sine «nedtegnelser». Det var forøvrig samme taktikk som ble anvendt i «de etterlatte papirer» fra Kommandanten i Auschwitz, som de røde bak jernteppet «fant» på et beleilig tidspunkt årevis etter at de hadde hengt ham.

På basis av en nøyaktig og kritisk gjennomgåelse av boken, kan vi uten videre slå fast at navnet på forfatteren ikke bare er et pseudonym, siden det aldri har tjenstgjort noen ved det navn i de nevnte avdelinger, men at forfatteren ikke kan være tysk i det heletatt. Boken er da også betegnende nok kommet ut i Frankrike og en har ikke gjort forsøk på å sende den ut i Tyskland, hvor svindelen straks vilde ha blitt avslørt.

Videns fremgår det klart at forfatteren aldri har deltatt i Hitler-jugend eller noen an-

nen tysk nasjonalsosialistisk organisasjon, skole eller høyskole, slik han oppgir.

Heller ikke har han tjenstgjort i noen tysk militær enhet og han har heller ikke deltatt i felttoget i øst eller vært på de i boken nevnte russiske steder.

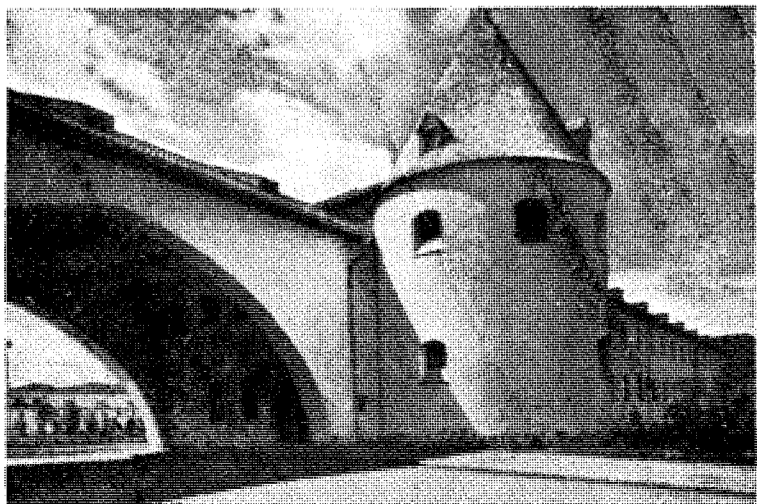
Vi skal her begrunne det nærmere og er det noen som fremdeles er i tvil, kan vi skaffe nærmere detaljer. Det er bare plasshensyn som har gjort at vi har måttet innskrenke påvisningen til noen springende punkter. Likevel blir det langt nok.

Uetterretteligheten begynner allerede der forfatteren skildrer sin opptagelse i Hitlerjugend, hvor det gjengis en edsformular som ikke har noe med den faktiske å gjøre og som er fri diktning. Forfatteren kjenner heller ikke innskriften på den HJ-dolk han oppgir å ha båret så lenge. Han forteller at det på skaffet stod

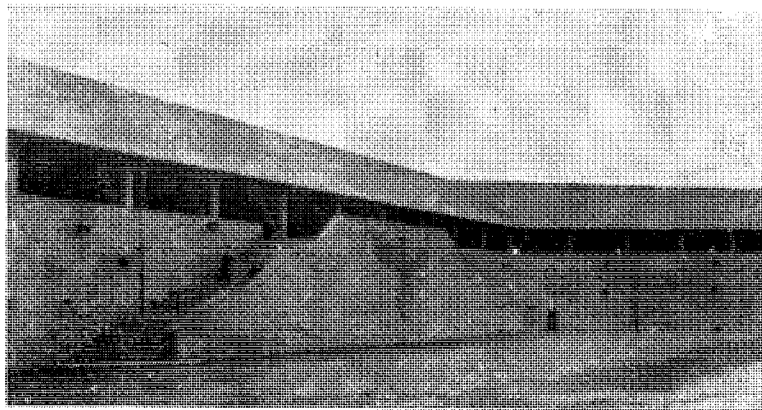
«Treue bis zum Tode». Enhver som har sett disse dolker vet at det stod «Blut und Boden», og ikke på skaffet, men på klingene.

På side 21 står gjengitt noen «nazistiske regneoppgaver», som forfatteren oppgir ble brukt i de tyske skoler. Det hele er naturligvis et rystende bevis på nasjonalsosialistisk mentalitet. Haken ved det er bare at slike oppgaver naturligvis aldri har vært gitt i tyske skoler, men er hentet fra folkevittigheten. Betegnende for forfatterens militære kunnskaper er at i et av disse regnestykker tales det om en «Sturmkaempflieger». Antagelig menes det vel en «Sturzkampfflieger», eller en stubbombeflyver på norsk.

På side 29 gasser forfatteren seg riktig, der han forteller om en angivelig SS-Unterscharführer fra Leibstandarte Adolf Hitler, som blir forfremmet til Hauptscharführer etter å ha myrdet en mengde jødebarn! En måned senere ble han Unter- (Forts. s. 6).

Slik så SS-Junkerschule Tölz ut. Sammenlign med forfatterens skildring

Fra Ordensburg Vogelsang, som forfatteren forteller de fantastiske historier fra

AT-GENERALEN DØD

Med oberst Carl Frølich Hanssens bortgang i 77 års alderen har et betydelig menneskes rike og virksomme liv funnet sin avslutning. Det sto et friskt vær omkring Frølich Hanssen. Hans store evner ble tatt i bruk på mange felter i idretten, i det militære og i Big Business. Han har vært turninspektør og centralskolelærer, oberst og sjef for Feltartilleriregimentet nr. 1 ble han i 1936. Han har spilt center i Mercantile ski- og fotballklubb og på Norges landslag i fotball, vært president i Norges Fotballforbund, sekretær i Norges Riksforbund for Idrett, formann i Tilsynsrådet for Statens Gymnastikkskole. — Han har vært formann i Oslo Militære Samfund og i Bergens Militærforening

I næringslivet deltok han på fremskutte poster og med store offentlige oppdrag, og som adm. direktør for Pennsylvania New Jersey Shipbuilding Comp. og senere for The Pusey and Jones Comp.

Carl Frølich Hanssen ble oppnevnt av norske redere ved forhandlingene om den av USA under den første verdenskrig rekvirerte norske tonnasje og var medlem av den departementale komm. til forhandling med USA om voldgiftstraktat. Han var regjeringsagent til gjennomførelse av voldgiftssaken mellom USA og Norge i anledning av rekvirert norsk tonnasje.

*

Under okkupasjonen gjorde AT-general Carl Frølich Hanssen sitt livs største bragd: I samarbeid med mange dyktige norske befalingsmenn organiserte og ledet han den landsgavnlige norske arbeidstjeneste, først og fremst under hensyntagen til norske forhold og norsk lynne. Han sto meget sterkt på

vakt mot tysk innblanding. Det falt lett for en så heltigjennom nasjonal og heltstøpt sjefstype som Frølich Hanssen. Til det onde og uvettige «retts»-oppgjørs skrekkeligste ugjerninger hører straffedømmingen av norske Rødekorssøstre, og av en slik edel skikkelse som Frølich Hanssen og medarbeidere. En evig skamplott på norsk rett! Det er til uvisnellig heder for høyesterettsdommer B. Berger at han kraftig dissenterte mot AT-dommene.

En usedvanlig stor skare staute mennesker — ikke minst ungdom — fulgte AT-generalen og artilleriobersten til hans siste hvilested på Gamle Akers kirkegård. La denne usedvanlige manns nedenstående vakre ord mane oss til edel dåd.

A. L.

Fyll ditt seil!

Det du engang fikk i vuggegave:
livet — kraften — følelse — forstand,
skal du dyrke som din egen have,
hvor det gode vokse kan.

Ikke hat — da frykter du din neste.
Ikke redd — da er din vilje svak.
Ikke følg i flokk de aller fleste.
Følg de beste og stå rak.

Fyll ditt seil med sol og fagre tanker.
Styr ditt skip i gjennom brått og brann.
Kjenn din led og finn ditt faste anker.
Finn deg selv og vær en mann.

C. FRØLICH HANSSEN.

Knut Geelmuyden død

I denne dag kom per post i retur 1 ex. «Fosterländsk Enad Ungdom», där det på banderollens baksida meddelades: «Adressaten död». Av språket att döma är det norska och den döde var också en äkta son av Norge, nämligen fhv. sognepresten Knut Geelmuyden.

Tungt träffade dette meddelande om kamrat Knuts död undertecknad. Men med sorgen blander sig tacksamheten över att ha fått lära känna en människa av ovanlig andlig resning, på en gång ödmjuk och omutlig. Dessa egenskapet präglade hans solida forskargärning lika väl som hans uppskattade prästgärning. De genomlyste hela hans personlighet. Rede att kämpa för höga livsideal stod han som en klippa mot det han såg omkring sig som var vrängt. Samtidigt ömsint skyddande tillbakasatta värden. Hans djupa idealitet och skönhets längtan sträckte sig till många områden och, som alltid när han engagerade sig något, omsattes intresse till handling.

Vi, hans kamrater i Nordisk Samling och hans svenska meningsfränder i Rikspartiet tackar för rättrådig journalistikk, för ärlig övertygelse, för föredömlig pliktuppfyllelse och för ett gott kamratskap. Han var en man som man aldrig glömmer.

Må Nordens furer vänligt susa över denna årans mans vilorum.

Sven A. Lundehäll.

Siste Hakekorsnytt

Tre av nykommunisten (eks-dagbladisten) Lillelord Johan Borgens farlige «lynazister» er nå knepet av politiet på Grønland. Det var tre berusede lassiser som stod og drakk i en port og herunder kom med antisemittiske uttalelser, heter det. Vi tror neppe de hadde hentet sine impulser i Folk og Land — kanskje snarere tvertimot. Bedre lykke neste gang, Lillelord!

*

I en tysk by ble en jøde arrestert for å løpe rundt på gaten og rope «Heil Hitler». Så det er mange slags «nynazister» ute og går i disse bevegede dage.

Jødehetsen

La det være klart — det er ikke jødene vi fhv. NS folk har noe utestående med. Vi — det vil si mer enn 90 % av oss — har aldri hatt noe imot jødene som sådanne, (og avskydde tyskernes jødedeportasjoner i 1943) og har det ennå mindre i dag. De herrer vi ønsker å komme på talefot med i den hensikt å få revidert det urettferdige rettsoppgjør (at rettsoppgjøret var urettferdig er alle ærlige

Moralsk opprustning

Bevegelsen Moralsk Opprustning sendte før jul ut en brosjyre som har vakt en viss oppmerksomhet.

Det kan ikke være noen tvil om at brosjyrens kritikk av Sovjetsystemet, og også av den amerikanske politikk er riktig. Men når det gjelder den positive siden, så er brosjyren meget svak.

Den peker ikke på de riktige virkemidler. Den forteller ikke hva mentalitetsforandringen går ut på.

Det er en kjensgjerning at all mentalitetsforandring eller «forvandling», må begynne med en erkjennelse av at den vei man før har gått er gal. De kristne kaller det en synderkjennelse. Og skal det bli noen som helst sjanse til å få en mentalitetsforandring i Europa, må Europas folk komme til den erkjennelse at behandlingen av kommunismens

fiender i Europa var en stor synd.

Så snart den erkjennelsen er nådd, så må man gi alle disse mennesker som har satt sitt liv på spill i kampen for Europa mot kommunismen, oppreisning.

Det finns ingen annen vei til Europas frelse enn revisjon av «Landssvikoppjøret» i Norge og Nürnberg og i alle land, som har vært med på kampen mot kommunismen.

En slik revisjon vil skape en total mentalitetsforandring i hele Europa, og da kan forsvarsviljen og håp og Europas redning igjen vekke ungdommen til ny dåd og ny innsats.

Hvis Moralsk Opprustning hadde pekt ut denne vei, da hadde den gått Guds eend. Som det nu er, er den bare «klingende malm og en skranglingende bjelle». O. K.

Tollef Ruud er gått bort

Tollef Ruud — en av Forbundets og Folk og Lands trofaste og utrettelige venner døde plutselig 6. januar. Han var født 28. 1. 1877 av gode folk innen det lag i folket som trygt kan betegnes som den norske bondeadel. Faren var gårdbruker og leder av Aal Sparebank. Han fikk også drevet igjennom reisingen av Aal Elektrisitetsverk.

Tollef Ruud tilhørte selv den nasjonalromantiske kjerne i Nasjonal Samling, som hadde sin rot i bygdens liv og bondens virke. Han var en meget benyttet kapasitet på sitt fagområde — utskiftningsvesenet.

Sam. Eyde sendte således bud på Ruud for å få ordnet sine eiendomsforhold. Ruud så at det ville bære galt avsted med Norge og modernæringen hvis anslagene mot en uavhengig bondestand skulle lykkes slik at bøndene flyttet til byene og ble kunder i melkebutikkene. Det vil jo være det samme som å legge våre bygder åpne for en fremmedinvasjon, som

kan realisere mulighetene, sa Ruud.

Tollef ble grepet av stormen når han beskuet ødeleggelsen av matjorden for formål ofte av mer steril natur. Han satt inne med solide kunnskaper fra en utstrakt lesning.

Tollef Ruud tok eksamen fra Aas Landbrukshøiskole som utskiftningskandidat, og ble ansatt i etaten som assistent i Buskerud fylke under utskiftningsformann Frost. Etterpå ble han utnevnt som utskiftningsformann (nu heter det jordskiftedommer) i Telemark, hvor han virket til han falt for aldersgrensen.

Tollef Ruud hadde venner overalt, ikke minst i Hallingdal. Han gikk fra gård til gård og ba justisofrene tenke på sine talerør Forbundet og Folk og Land. Som et utpreget A-menneske med stor hjertevarme og personlighetens styrke — trengte ikke han de store geberder. Han var med oss bestandig og det vil han fremdeles være. Det er velsignelsen med slike sjeldne, stille, gode og kloke mennesker som Tollef Ruud.

Fhv. NS-medlem.

A. L.

FOLK OG LAND

OLAV HENNING-JUKKE DAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Nydemokratisk virksomhet

Så er heksejakten i full sving rundt omkring i Europa. De to hakekors, tegnet av kommunistiske provokatører i Köln, har gjort sin nytte. Signalet er gått til den store nydemokratiske offensiv mot anderledes tenkende, de som med et bekvemt ord kalles for nazister, nær sett hva de representerer.

Over Vest-Tyskland og Østerrike velt r nå bølgen av overgrep og undertrykkelse, arrestasjoner og domfellelser i beste bolsjevikstil. I Vest-Berlin fikk Alfred Staats, en gammel velkjent tysk soldat, 17 måneders fengsel for å ha sagt «Heil Hitler» på en restaurant. Den 17-års gutten som sang «nazi-sanger» venter i enesellen på den nydemokratiske gjengjeldelse. I mellomtiden har justismyndighetene søkt fire-maktsokkupantene om lov til å anvende dødsstraff på folk som kommer med slike utvilsomme meningsytringer. De mener øyensynlig som Hitler at det får være måte på demokrati også.

I Wien er ridderkorsbæreren Fred Borth arrestert fordi han er valgt til formann i et nasjonalt ungdomsforbund og for å ha gitt uttrykk for sin mening åpent og ærlig.

Siden ingen norsk avis har et ord å si om disse uhyggelige overgrep, kan man formodentlig gå ut fra at de på den smukkeste måte demonstrerer nydemokrati og dets forlørne menneskerettigheter i praksis.

Det later faktisk til at herrene ikke engang skammer seg.

Også her hjemme merker en dømmingene av disse stolte nydemokratiske bølgere. Dagbladet har akslet sitt skinn igjen, og følger i Mr. Eastmans spor som omreisende politisk kommissar og snuskane. Riktignok opplevet bladets «utsendte medarbeider» en stor skuffelse hos dr. Per Engdahl i Malmö, den samme som Mr. Eastman har stemplet som farlig nynazist. Skjønt bladets hakekorstog til Malmö øyensynlig hadde til oppgave å påvise forbindelsen mellom denne farlige svenske dr. Engdahl og Forbundet, må det beskjemmet innrømme at Forbundet intet har med Engdahls internasjonale organisasjon å gjøre.

Men Dagbladet gir naturligvis ikke opp med dette. Det varmer isteden opp igjen sitt angrep på Trygve Engen, som har begått den store brøde å bli valgt som Bondelagets representant i Nordland Landbruksselskap. I samme siengen kaster det seg så over Senterpartiets stortingsmann fra Nordland Erling Engan, som har erklært til Løfotposten at han har «vel så stor tillit til Trygve Engen som til de øvrige styremedlemmene». Slikt kan en naturligvis ikke si utstraffet i et dagbladsk nydemokrati.

Aftenposten vil selvsagt ikke være mindre nydemokratisk enn Dagbladet, og har åpnet sine spalter for en mann som presenteres som «den tsjekkiskfødte jurist» Robert F. Lambert. Han har skrevet en kronikk om «nynasisme i Tyskland». Det pussige er at denne tsjekker er nødt til å søke utenom sitt eget land etter forbrytere og sadister. Ja, han er til og med freidig nok til å bebreide de tyske «nynazister» at de «lager et stort politisk nummer på Praha-pøbelens ugjerninger mot den tyske minoritet». Mannen som bare har dette lille nydemokratiske skuldertrekk tilovers for den bestialske utryddelse av 600 000 sudetertyskere i Tsjekkoslovakia — noe en kan lese nærmere om i Olga von Barényis «Prager Totentanz» — er dypt rystet og opprørt over noen hakekors som unge tåper har tegnet hist og her!

Det var sannelig en lykke at hetsens bannerbærere i Norge klarte å oppspore et par hakekors her i landet også. For hva skulle en ellers ha gjort?

Jo, naturligvis kunne en ha gått noen år tilbake i tiden

Deutsche Handelskammer
in Norwegen

Statuttene for Handelskammeret bestemmer i § 5: Ordinært medlemskap må søkes skriftlig, og godkjenning skjer ved simpelt stemmeflertall i styret — —

Fortsatt medlemsfortegnelse:

Erling M. Hjort A/S, technische Agenturen, Olav Tryggvessøns gt. 20, Trondheim.

Christen Høeg, Chemikalienimport, Kongens gt. 18, Oslo.

L. Hoff, Manufakturwaren, Karl Johans gt. 25, Oslo.

O. L. Hoff A/S, Damekonfektion, Karl Johans gt. 25, Oslo.

Hofseth & Co. A/S, Kolonialwaren u. Kraftfutter engros, Molde.

Hofstads A/S, Autogeschäft, Tollbugt. 4, Oslo.

Grosserer Alf L. Hol, Eisen- u. Maschinenagenturen, Fr. Nansens pl. 5, Oslo.

H. L. Holler A/S, Maschinenagenturen, postboks 44, Bergen.

Holm & Co. A/S, Kolonialwaren engros, Fjordgt. 31, Trondheim.

John M. Holm, Agenturen, Kr. Augusts gt. 10, Oslo.

Onuf Holm A/S Ltd., Trans- export, Alesund.

Ved slutten av det første forretningsår (31. mars 1941) tellet Det Tyske Handelskammer i Norge 512 tyske og 833 norske medlemmer. Vi fortsetter medlemslisten i neste nr.

FOLK OG LAND

takker alle hjertelig

som har sendt oss et ekstra bidrag i forbindelse med abonnementsfornyelsen. Det er ikke mulig for oss å takke hver enkelt, men vi vil gjerne understreke at uten denne avgjørende hjelp vilde det ikke være mulig å holde driften gående på samme måte som tidligere.

Samtidig vil vi da gjerne minne dem som ikke har ordnet med abonnementsfornyelse om å gjøre dette snarest.

til dengang da heimefrontflyktningeførerne laget en liten privat Hitlersentral ved Skrikerudtjernet, og norsk rett i de første etterkrigsår frifant morderne blankt. Avisene kunne kanskje interessere seg litt også for dette praktfulle monument over norsk rettsvesen og norsk humanisme på det beste. Biskoper og prester og allehånds organisasjoner kunne kanskje vedta resolusjoner om «en skamplett på den kristne sivilisasjon» i den forbindelse også. Og Mr. Eastman kunde få mere vann på sin mølle. Selvom hakekorsene manglet.

H. Franklin Knudsen:

Ble konsul Carl P. Wright også
et offer for Elverumsfullmakten?

Konsul Carl P. Wright i Porsgrunn fikk ved siste kommunevalg helt overlegent det største stemmetall. Den lokale Høyreforening svarte med å sette hr. Wright utenfor. Dagbladet slo på muligheten av en kompetansestrid. Selv dette blad, som vel neppe ellers sympatiserer med Wright, syntes det var en merkelig behandling man ga en mann, som hele sitt liv hadde arbeidet for Høyres sak, og som også i mange år representerte Høyre på Stortinget. Dertil kom at Wright under krigen deltok i de norske styrker i England, som kaptein-løytnant. Hans rulleblad skulle derfor være det beste.

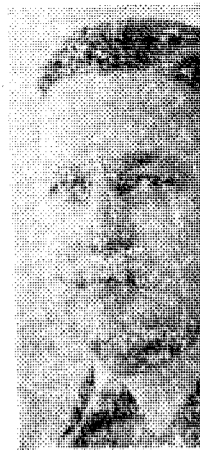
For ca. 2 år siden skrev konsul Wright en artikkel av meget oppsiktsvekkende art, hvori han avslørte det historiske bedrag, den ikke eksisterende Elverumsfullmakt. Man skulle ha ventet, at Wright hadde fått seg en varm omgang og omgående, for dette skammelige forrederi. Men nei, han ble møtt med den store taushet. Det lot seg nemlig ikke dementere, da Wright eventuelt, selvsagt kunne bevise sin påstand.

Riktignok trakk Wright ingen konklusjoner av det bedrag han avslørte, nemlig den at landssvik-anordningen er bygget på denne «fullmakt», og at Høyesterett i prinsipp-saken mot Haaland, la denne til grunn for sin avgjørelse. Når det endog dreiet seg om å innføre dødsstraff, skulle man hatt lov til å tro, at den domstol, som i sin tid fikk navnet Rikets Høyeste Rett, hadde brydd seg med å granske Elverumsfullmakten. Det gjorde man ikke, forhåpentligvis i god tro. Samtlige, som var til stede på Elverumsmøtet burde jo ha protestert for ikke å gjøre seg skyldig i mord. Men målet var å få tatt liv av politiske motstandere på demokratisk lovlig vis, og da kan man selvsagt ikke være så nøye.

Men hva har Høyesterett gjort etter at herr Wright har lagt kortene på bordet? Ingen ting. Den eneste virkning er foreløbig, at Wrights politiske hode er kuttet av. (Forleden kunne man lese i Varden, at Høyreforeningen hadde overrakt Wright et stort fat som gave, på det sykehus han nu ligger. Skal det være til å ha hodet på?)

Det må virkelig være ubehagelig å sitte i Høyesterett med Elverumsrotten i halsen, som Krustsjov uttrykker det. Helst vil man nu selvsagt sluke den, men det går ikke. Vi skal stadig nappe den i halen, som Wright har anvist oss. Det kan ta tid, men rotten skal opp og frem i lyset.

Hva sier den hederskronede

Konsul
Wright

Paal Berg? Dengang seieren brusert, var han kombinert Hjemmefrontsjef og Høyesterettsjustitiarius. For ham, å gi seg til å granske Elverumsfullmakten var utenkkelig. Da kunne han risikere selv å bli gransket, som primus motor i Riksrådsforhandlingene. Da skulle regjering og Konge avsettes, og en slik underlig grunnlovsstridig konstruksjon som Elverumsfullmakten, var ennå ikke oppfunnet.

Svindlere, det er ordet! Der er nu heller ingen, som tør forsvare seg, eller som våger stå frem. De skyldige er kroppet i hjil med sine dekorasjoner, og håper bare å få være i fred, inntil gravens taushet skal sluke dem. Levende eller døde skal de aldri få fred. Norges historie skal behørig stemple dem. Frekt og forvorpent ofret de titusener landsmenn, for å hytte sitt eget skabbete skinn. De opptrådte akkurat, som den mennesketype alltid gjør. De handlet slik, som det lønnet seg i øyeblikket. Det er disse folks credo, å jatte med i farens stund, smiske, snike seg til fordeler, og til slutt, for å redde seg selv, stikke kniven i ryggen på den del av nasjonen, som var seg sitt ansvar bevisst! Det er de såkalte samfunnsstøtter, «Godviljens menn», som de omtalte seg selv med. Nu går de alle med rotten i halsen!

Hr. Statsminister Gerhardsen! De er en mann av folket, uten all den fine og lærde utdannelse, som disse samfunnsstøtter er påkostet. Det var denne type av menn, som alltid holdt arbeiderklassen nede, gjennom århundreder. De herr Gerhardsen, har nu sørget for, at den sosiale urett ikke lenger tynger den alminnelige mann. At selve folket også, har fått et ord med i laget. Var det da ikke på tide, herr Statsminister, at De suverent feiet vekk disse uhumske levninger av en rettssvindler som de juridiske juksemarkere pådyttet det Norge, som De er ansvarlig for! Bruker man sin ungdoms kampkraft som De har gjort, til å knekke den sosiale utbytning, så ta da fatt på det som verre er, nemlig en svikt i selve rettsstaten.

Gjør De det, så har De sonet for Deres forsvarsnihilisme før krigen, som bidro til å påføre oss okkupasjonen. Dens følger er nu overvunnet materielt, kun rettsoppgjøret står igjen.

H. Franklin Knudsen.

BAK KULISSENE: OG SLIK KOM KRIGEN - -

Krig eller utsettelse

Overalt slår denne nyhet ned som et lyn. I de land som ruster mot Tyskland, vet politikerne at de bolsjeviske makthavere er det nye Tysklands dødsfiender — og nå slutter disse menn en avtale med dette Tyskland?! I London sender Reuter-byrået ut et ekstrabladd samme aften, og morgenavisene kommenterer i fullstendig forbløffelse hendelsen i vendinger som sier at den kom «fullstendig uventet». Men fra Warszawa meddeler deres korrespondenter at utenriksminister Beck og de andre polske ministre kategorisk nekter å skjenke noen tiltro til denne nyhet — — — I Rom sier avisene som forklaring på hendelsen, at den betyr «sammenbruddet av innkretsningspolitikken fra London og Paris».

I Paris har Daladier om kvelden innkalt til et møte i det nasjonale forsvarsråd. I år har han levet seg heit inn i rollen som «den sterke mann»: han har foretatt en propagandareise til Tunis og Korsika og slynget et «aldri!» i ansiktet på italienerne, han har avskaffet «uken med de to søndager» og satt igang febrilsk arbeid i rustningsindustrien, han har stadig holdt kringkastirgustaler til det franske folk og stadig øket de overmodige uttalelser. For sine venner er han blitt mere og mere utilgjengelig og vanskelig å behandle, alle er klar over at han driver i retning av skjetnesvangre beslutninger under innflytelse av ukontrollerbare krefter — — —

Til dette møte i krigsministeriet er de militære møtt frem. generalissimus Gamelin, admiral Darlan og sjefen for luftflåten Vuillemin, dertil fagministre som Campinchi (marinen) og Guy de Chambre (luftfart), men også kolonialminister Mandel. For plassen i landsforsvarsrådet, som kolonialministeren hittil ikke har hatt, har han tiltvunget seg ved at han har presset en hær på 1 million farvede soldater ut av koloniene. De er allerede blitt fraktet til Frankrike, og nå holder han på med å skaffe tilveie den annen million, for han er en av de kjøligste, men derfor også farligste krigshissere.

Utenriksminister Bonnet taler. Han gruer for denne krig som hans kolleger tilråder. Han forsøker iallfall å oppnå en utsettelse, for han regner kanskje slik at tid vunnet betyr alt vunnet.

Downing Street Nr. 10. Her ble intrigene mot Tyskland spunnet. Da England hadde fått sin krig, løp en svart katt forbi — — Varslet den Europas undergang?

«Mine herrer, jeg er av den oppfatning at man bør råde Polen til å avstå Danzig og korridoren til Tyskland, for vi har intet annet å gjøre hvis ikke de militære kan erklære fast og bindende: «Vi har begrunnet utsikt til seir». Man vil si at jeg har forrådt Polen etter at jeg først, som man sier, har forrådt Tsjekoslovakia. Men det er meg likegyldig. Alt heller enn å ødelegge landet! For er Frankrike ødelagt, så er også Polen ødelagt. Jeg spør de militære: Ligger det ikke i vår interesse å utsette krigen? Skal vi ikke heller vinne en frist på seks måneder eller et år for videre opprustning? Og jeg spør videre: Foreligger det ikke tvingende militære grunner til å tvinge Polen til å gå med på dette offer?»

Det står til general Gamelin å svare på disse spørsmål, og han griper straks ordet. «Jeg ser ingen grunn til å utsette krigen», sier

han. «Tvertimot: enhver utsettelse er en like stor fordel for tyskerne som for oss. Den utsettelse vi trenger og som England trenger for å kunne sende sine divisjoner hitover vil den polske motstand gi oss».

Dermed er herr Bonnets argumenter avkreftet og nå garanterer herr Guy la Chambre for at luftflåten tilfredsstiller alle krav. Han legger frem tall som beviser dette — men han har funnet opp en eiendommelig metode for å komme frem til beroligende tall: han koster alltid fabrikkene ukevis i forskudd og så kommer det frem i hans regnskap fly som han regner som ferdige fordi de er betalt — — —

Nå taler Daladier, og han garanterer Maginotlinjens uinntagelighet. Mens han taler videre og med hvert ord viser sin besluttsomhet når det gjelder å gå til krig, gjemmer Bonnet ansiktet i hendene — — han kjenner jo til alle de uforbindtlige informasjonen som Daladier bygger på: Tyskland vil ikke gå til krig, det bare bluffer — det kan overhodet ikke føre noen krig, for det er på langt nær ferdig, — det har høyden bensin for tre uker og de tyske fly blir utbrukt tre ganger raskere enn de franske, fordi de må bruke syntetisk bensin — det mangler helt utdannede flyvere og stridsvognene kan ikke engang stå for en geværkule. Og fremfor alt: på mindre enn fire uker etter krigsutbruddet vil det være revolusjon i Tyskland — — —

Herr Bonnet har lyst til å skrike ut, han vilde gjerne rive Daladier ut av galskapen, han burde også gjøre det, man kan lær det være, han lar skje det som her skjer, og blir på den måte medskyldig i det som uundgåelig må komme.

(Neste gang: Flyturen til Salzburg).

Hvem var forreder og hvem patriot? spør general Ruge

I sin «Krigens Dagbok» skriver han at Petain og kong Leopold var bra folk, men de var ikke lure nok til å ta Englands parti

I «Krigens Dagbok, annen verdenskrig i tekst og bilder» (Oslo 1946), sier general Ruge:

Var Petain en forreder da han som Frankrikes lovlige regjeringssjef nektet å forlate Frankrike og i stedet sluttet våpenstillstand?

Eller var de Gaulle det da han mot sin lovlige regjering startet sin motstandsbevegelse utenfor Frankrike?

Var kong Leopold forreder da han mot sin lovlige regjering ble i Belgia og kapitulerte?

Eller var hans regjering det da den forlot sin lovlige konge og fortsatte krigen fra London?

Nøkternt sett er her ikke spørsmål om forrederi eller patriotisme — den var sikkert like ekte på begge sider. — Det avgjørende er divergerende syn på situasjonen og framtidssiktene.

Det er naturligvis svært hyggelig å se at en fremskutt representant for «den andre siden» uttaler som sin mening at marsjal Petain og kong Leopold sikkert var like gode patrioter som noen annen. Men hvorfor er de da blitt hånet, spottet og forfulgt?

Marsjal Petain var fra første verdenskrig Frankrikes nasjonalhelt nr. 1. Han var også Frankrikes lovlige regjeringssjef, men han ble ved «rettsoppgjør» etter krigen dømt til døden, senere benådet til livsvarig, men sjikanert til det siste idet det ikke ble ham forundt å få sitt siste

hvilested på krigskirkegården hvor hans falne soldater var gravlagt. — Noe marsjallen hadde bedt om. Den nittiårige gamle soldat ble i det hele tatt behandlet slik at en av hans gamle venner i en minnetale over ham ga uttrykk for sine følelser ved å si:

«Marsjal, tilgi Frankrike!»
Og kong Leopold? Han var hos sine tropper til det siste, men kapitulerte da det ikke var mulig å gjøre noe annet. Han ble som krigsfange internert i Belgia, men ba atter og atter om å få bli satt i fangeleir sammen med sine soldater. Han fikk anledning til å oppsøke Hitler for å prøve å bevege denne til å løslate alle belgiske krigsfanger. Men baktalt og nedrakket ble han allikevel og etter krigen frasa han seg tromen da et mindretall truet med å gjøre revolusjon, hvis han ble sittende som konge. — —

Hvorfor hendte alt dette?
General Ruge sier det skjedde fordi Petain og Leopold ikke så rett på situasjonen og fremtidssiktene. De var ikke lure nok. De holdt seg ikke «på den rette sida» eller for å si det absolutt tydelig: De tok ikke Englands parti. Og derfor fikk de propagandaens giftbøtter veltet over seg og ble fremstilt som kjeltringer.

Men general de Gaulle var en hedersmann. Riktignok gikk han allerede 23. september 1941 til angrep på Frankrikes kolonier i Nordvest-Afrika (Dakar) noe som mislykkedes enda han ble støttet av en britisk flåteavdeling. Og riktignok kjempet han under hele krigen mot sin lovlige regjering, men det ble ham ikke til forkleinelse. Han hadde holdt seg på Englands side, ble ikke baktalt i propagandaen — og ble en stor mann. **Observator.**

Marskalk Petain i retten som dømte ham til døden.

I FALSK GLANS. Fra førkrigstiden. Den polske marskalk Rydz-Smigly besøker statsminister Daladier i Paris. Han avsto under dette besøk å ta imot råd fra franskmennene om føringen i den kommende krig — — noe som neppe gagnet den polske krigføring.

Den grusomme urett i Belgia fortsetter

Fremdeles holdes 117 politiske fanger innesperret i fengslene mens masse mordere og hvite slavehandlere løslates fort vekk

Av Dierich van Gontrode

Like før jul fikk vi et brev fra en belgier, som beveget oss på det sterkeste akkurat i de dage da hele det norske folk gjorde seg rede til å feire julen. Brevet fortalte om de 117 politiske fanger som fremdeles etter 15 års forløp vansmekter i de belgiske fengsler. Disse folk omfatter noen av flamlendernes beste navn, aktet og respektert over alt, dømt ene og alene for sin politiske overbevisnings skyld. Mens voldsforbrytere løslates på løpende bånd etter noen års forløp, blir disse politiske fanger stilt utenfor enhver vanlig praksis. De har holdt seg ranke og ubrutte i de 15 fengselsårene, skriver vår meddeler, men nå er det på slutten av deres krefter. De folk i Belgia som arbeider for et politisk amnesti setter nå sitt siste håp til en aksjon i utlandet, som kan få den belgiske regjering til å slippe de ulykkelige løs, for denne regjering frykter intet mere enn diplomatiske kretser i utlandet. Vi er å bli kompromitert i blitt anmodet om å medvirke til dette ved å ta inn en artikkel om disse forhold, og det gjør vi naturligvis gjerne.

Vi vil også tilføye at det er slike ting som de der her berettes om, som gjør hakekorsdemonstrasjonene rundt omkring i Europa forklarlige. Det er en uartikulert protest, ikke mot de enkelte jøder det tilfeldigvis rammer, men mot vold og urett, overgrep og undertrykkelse av den art som blant annet fremdeles foregår på en så brutal måte i Belgia. Og når alt kommer til alt: Hva er verst av dette å male et hakekors på en vegg, noe den samlede norske presse karakteriserer som sadisme, eller dette i femten lange år å holde politiske motstandere, aktverdige og ordentlige mennesker innesperret bak gitter bare fordi de hadde en annen mening om hva som tjente folk og fedreland best, og bare fordi de fleste av dem hørte til en folkegruppe som undertrykkes av den herskende?

Her er artikkelen:

Vi vil ikke her fortelle historien om den politiske terrorforfølgelse som i årene 1944—45 fant sted i Belgia. Det bør imidlertid slås fast at den belgiske fantomregjering i London i 1940 — opprettet uten kongens tillatelse og således ulovlig — straks den tyske okkupasjon var slutt og all fare over, bragte med seg og satte ikraft lover som var nye for befolkningen og som hadde tilbakevirkende kraft. Det som altså ikke var straffbart ble gjort straffbart. Dette ble etterfulgt av en politisk forfølgelse som for alltid skulde sjalte ut opposisjonen og spesielt da den flamske befolkning.

Mere enn 350 000 mennesker ble innesperret i fengsler, fabrikkbygninger og lagere, deriblant mere enn 250 000 flamlendere, som en på en eller annen måte kunne fordømme som tilhørende de beseiredes leir. Også de tusener av flamske frivillige, som årevis hadde forsvart Vest-Europa på de russiske stepper, ble innesperret i årevis eller også skutt.

Det har snart gått 15 år. Allerede for lenge siden har

befolkningen overvunnet krigsspaltningen og de motstandskjempere som handlet av ideelle grunner har allerede forlenget forsonet seg med østfrontkjemperne. I de belgiske fengsler sitter imidlertid fremdeles 117 mennesker, som hadde den ulykke å være i de beseiredes leir.

Forts. side 7

Tyske tropper rykker inn i Riga under befolkningens jubel. I 1945 bragte de vestallierte påny de baltiske folk under slaveåket.

I forbindelse med hjelpeaksjonen for de utallige flyktninger som ble resultatet av den annen verdenskrig har vi mottatt en henvendelse fra Det estniske nasjonalråd som peker på at «det finnes også andre sider og andre problemer som stadig aktualiseres, fordi en stor del av Europa er underkuet av kommunismen. Det estniske nasjonalråds arbeid er derfor fortsatt av den aller største betydning».

Og det er sant. I en såkalt demokratisk verden, som utløste den annen verdenskrig for å hjelpe polakkene til å beholde sitt tyvegods fra Versailles, Korridoren og Danzig, skulle en tro det ville veie tungt i disse dage da det snakkes så meget om «avspenning», at hundre millioner europeere er berøvet sin frihet, deriblant naturligvis også Polen selv.

Det er riktig som Det estniske nasjonalråd sier, at «Sovjets vennskap kan ikke kjøpes ved at noen prisgir Øst- og Sentral-Europa, og en slik handling vil heller ikke tjene fredens sak. Så lenge den menneskelige frihet krenkes og trampes under fot, vil også freden være truet».

I en brosjyre som nasjonalrådet har sendt oss, henter vi nedenstående artikkel om «Sovjet-Samveldet og menneskerettighetene». For ordens skyld tilføyer vi at nasjonalrådets representasjon i Norge har postboks 5106, Oslo NV og postgiro 18361 om noen skulle ha lyst og anledning til å støtte det arbeid som drives.

Opprop fra Det estniske nasjonalråd om ikke å glemme de mere enn hundre millioner undertrykte europeere

I 1958 feiret man tiårsdagen for erklæringen om Menneskerettighetene. De ble vedtatt av Generalforsamlingen i FN i desember 1948.

Som så mange velformede dokumenter, er også denne erklæringen bare blitt et papir, uten virkelig innhold og praktisk betydning. Over en tredjedel av verdens befolkning vander seg under politiregimer som åpent gjør bruk av tyranni og undertrykkelse.

I løpet av de tyve årene som er gått siden den annen verdenskrig begynte, har Sovjet-Samveldet med våbenmakt underlagt seg ni selvstendige stater i Europa og påtvunget dem et kommunistisk diktatur. Disse statene er: Albania, Bulgaria, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Romania, Tsjekkoslovakia og Ungarn.

FN's generalforsamling vedtok også en konvensjon om folkemord — genocide — og den ble ratifisert av Sovjet-Samveldet den 31. juli 1954.

I den kampen om makten som oppsto i Kreml etter Stalins død, gjorde Krustsjov bruk av taktikken å avsløre noen av Stalins og Sovjet-Samveldets forbrytelser. Blant annet omtalte han deporteringen av flere folkegrupper under den annen verdenskrig. Men ikke med et eneste ord nevnte han deporteringene fra hele Øst-Europa etter

Forts. side 7

Oppgjør med en svindler

(Forts. fra s. 1).

sturmführer. Dette var i fredstid før krigen, og alle vet at det da ville være umulig å avansere så raskt i Waffen-SS. Gode soldater brukte vanligvis fra 5 til 8 år på å stige til Hauptscharführer og Untersturmführer (løytnant) kunne en overhodet ikke bli uten krigsskole i fredstid (SS-Junkerschule).

Forfatterens besynderlige kommandoord, som i boken gjengis på tysk, er et kapittel for seg. Han lar naturligvis stadig SS-soldatene marsjere i hanemarsj og oppgir kommandoord for hanemarsj til «Parademarsch — marsch!» Kommandoen for hanemarsj var imidlertid bare «Achtung!» med en spesiell betoning. «Fremad marsj» heter naturligvis ikke som den besynderlige Waffen-SS-offiser Neumann oppgir «Los!» men «In Gleichschritt — marsch!» En marsjerte naturligvis like lidt i Tyskland som andre steder i parademarsj mere en 20—25 skritt før og etter den som skulle hilse.

Beretningen om Ordensburg Vogelsang, som nedskriveren av dette selv har hatt anledning til å se, er kostelig, men bare forfatterens forvrengning av navn viser at han aldri har vært der og at han heller ikke er tysker. Således oppgir han navnet «Talsp-Urft». Det virkelige navn er «Urft-Talsp.» (Talsp. står for Talsperre, eller demning på norsk).

Midt oppe i denne fantasior- densburg med de groteske «dyre- kamper» og alt det andre rare, trekker han å ingen ringere enn Reinhard Heydrich, som han utnevner til «riksleder». Hva han var riksleder for forlyder det intet om. I virkeligheten var han som kjent politigeneral og hadde intetsomhelst med Ordensburg å gjøre. For å fullende det hele, utstyret han attpå til denne besynderlige «riksleder» med en fantasiuniform med et langt sverd ved siden!

Hverken i HJ, Napola eller Ordensburg var det, som forfatteren påstår, SS-offisere som ledere. Det var HJ-førere, partifunksjonærer eller faglærere.

Det er ikke så underlig at forfatteren med de besynderlige skildringer heller ikke kjenner den riktige tekst til Horst-Weselsangen.

Lebensborn e. V.

Forfatterens fantasifulle beretning om Lebensborn er i hel overensstemmelse med de britiske løgnberetninger fra første verdenskrig om tyske «stutterier» til frembringelse av soldater. Det han beretter har naturligvis ingen ting med de faktiske forhold å gjøre.

Lebensborn e.V. ble stiftet av Himmler i 1935, ikke av Hitler etter Darrés og Rosenbergs anvisninger, som forfatteren forteller. Begrunnelsen var:

Som følge av den voldsomme blodtapping første verdenskrig hadde påført det tyske folk, og som følge av det synkende fød-

selsoverskudd og stigende antall kriminelle aborter (anslagsvis 400 000 pr. år), så Himmler det som en viktig oppgave å oppmuntre til barnerikdom ut fra det syn at store, friske ungdomskull var nasjonens viktigste kapital.

De kriminelle aborter var særlig foruroligende og straffeforfølgning hjalp ikke. Man måtte forebygge. Det kunne bare gjøres ved:

- 1) å oppmuntre til å muliggjøre tidlige ekteskap,
- 2) å hjelpe, ugifte friske vordende mødre slik at de fødte sine barn istedenfor å foreta svangerskapsavbrytelser med derav følgende farer for mødre og folk.

Løsningen var å starte en forening som skulle opprette fødselsstiftelser. På disse stiftelser (mot slutten av krigen var det 18 av dem), kunne alle Lebensborn-medlemmers hustruer søke om å føde sine barn, likeledes alle kvinner som oppfylte moralske og helsemessige betingelser for å være gode mødre.

I en tale i 1938 om foreningen Lebensborn nevnte Himmler som eksempel et studentpar som ikke kunne gifte seg på grunn av økonomiske vansker, men som ventet et barn. Han vilde hjelpe et slikt par ved å gi dem mulighet til ekteskap og fullføring av studier. Altså en utpreget positiv løsning.

Forutsetningen var alltid at barnet tilhørte foreldrene og ble tatt hånd om av dem eller iallfall av moren. Skulde særlige grunner hindre moren i å gi barnet et godt hjem, kunne hun søke om fadderskap og eventuell adopsjon privat). Retningslinjene var at familien var det eneste akseptable miljø for et barns vekst og utvikling. Ikke i noe tilfelle kunne stat eller institusjoner erstatte den.

Hjemmene var tidsmessig utstyrt med fødselsklinikker med dyktige leger og pleiersker.

For at ugifte skulle få følelsen av å være akseptert som likeverdige kvinner og mennesker, ble alle titulert «Frau» og fornavn, giftinger ble lagt vekk, alle var like. Diskresjon var en forutsetning.

Oppholdet var ikke gratis, mer friplasser eller priser ble beregnet etter behovsprøving. Penger ble skaffet til veie ved at alle medlemmer av Allgemeine SS og alle offiserer i Waffen-SS var obligatoriske medlemmer.

Lebensborn var således av rent caritativ karakter. Den var imidlertid ingen kjent organisasjon. Naturlig nok gikk den av hensyn til de ugifte mødre stille i dørene og var derfor fritt vilt for de allierte etter krigen. Den ble anklaget ved Nürnberg-domstolen for nettopp det forfatteren forteller den var, en slags SS-bordell, men ble blankt frifunnet. Dette siste affiserer imidlertid ikke sannhetsvitner i Dagbladet og andre norske aviser, som ustanselig frisker opp historien om SS-børneavlsinstitutter og SS-menns «permisjonshustruer».

Waffen SS

Like løgnaktige og uefterrettelige som forfatterens skildringer av årene før krigen er, like fantastisk er hans skildring av tiden i Waffen-SS og da spesielt i de norske frontkjemperes eget regiment Nordland. La oss nevne noe:

Ingen kunne, slik forfatteren beretter, begynne sin militære løpebane med å spasere rett inn på en krigsskole, gå der den forskrevne tid og så bli uteksaminert som Fähnrich. Titlen Fähnrich er forøvrig hentet fra Wehrmacht, i Waffen-SS var den tilsvarende tittel SS-Oberjunker. Krigsskolen forutsatte naturligvis fullført verneplikt, og dessuten tjeneste som underbefal og særlige anlegg som offiser.

Forfatterens beskrivelse av SS-Junkerschule Tölz er tydeligvis hentet fra et prospektkort. Det er nok riktig at skolen hadde en våpenhuslignende portal med to tårn, men portalen var arkitektonisk føyet inn i skolebygningen, som var to-etasjers og bygget i en stor firkant med en plén i midten. På plenen stod høyst ordinære løv- og baritrær. Forfatteren lar også junkerne opptrø i svart uniform. I virkeligheten var de feltgrå som Wehrmachts.

Det er ikke rart at en slik for-

Utbruddet av kjelen ved Tjerkasov. Under umenneskelige anstrengelser førte SS-Obergruppenführer Gille 35 000 mann ut av omfatningen. Halvparten av de innsluttede falt eller ble tatt tilfange. Det er disse 35 000 mann forfatteren kaller 3 kompanier. (Fra Paul Hanssen: «Waffen-SS im Einsatz».)

KARL SEELAND:

På fruktene skal treet kjennes

I en notis i Aftenposten 19.11.59 heter det med store typer og fet overskrift: «De fleste forbrytere i Norge går ustraffet». «Gjerningsmenn for 16 844 forbrytelser ukjente. Tiltale i 4 736 av fjorårets 36 570 forbrytelser».

Ja, nå begynner man å se noe av fruktene av det velsignelsesrike fundament som ble lagt under krigen med jøssingenes og geistlighetens bistand. Ja, for når geistligheten suspenderte de 10 Guds bud og etter egen erkjennelse av en av dens spisser — sokneprest Bonnevie-Svendsen — levde som «banditter», hva kan de da forlange bedre av deres sammensvorne? Og enda er der i denne statistikk ikke tatt hensyn til de talløse forbrytelser, som under krigen ble begått «i fedrelandets navn» av «bandittene», eller de hundretusener av forbrytelser som ble begått, da «freden brøt løs» 8. mai 1945 og i tiden baketter av folk som opptrådte som «patrioter» og som «nordmenn med nasjonal holdning». Dagsavisene viser med forferdende tydelighet

fatter heller ikke kjenner kommandoordet for «Presenter gevær!», som på tysk heter «Achtung! Präsentiert das — Gewehr!» og ble utført i to takter i motsetning til hva SS-offiser Neumann forteller. Han vet heller ikke at Waffen-SS ikke hilste med hånden til luen, men med oppstrakt hånd.

Pussig er det også at han heller ikke vet hvem som var skolesjef dengang han frekventerte skolen. Han oppgir SS-Sturm-bannführer Richard Schulze. I virkeligheten var det dengang SS-Oberführer Klingermann, som senere var sjef for det avsnitt ved Leningradfronten hvor den norske og den nederlandske legion kjempet. Han kom senere — i 1942 — tilbake til Tölz som sjef. Schulze var første gang på Tölz som hjelpeleer i studieøyemed i 1943—44. Etter forskjellig frontinnsats ble han skolens sjef fra januar til mars 1945.

Heller ikke SS-mottoet «Meine Ehre heisst Treue», kan forfatteren gjengi korrekt.

Direkte kostelig er denne underlige Waffen-SS-offisers kommandoord for «På aksel gevær!», som han angir å være «Wieder hinlegen das — Gewehr!»

Det blir litt langtekkelig dette å regne opp bare et lite utvalg av de uhyrligheter som i en bok utgitt på norsk forlag presenteres som «erindringer» av en Waffen-SS-offiser. Men det kan vel ha sin betydning engang for alle å holde disse evindelige løgnhistoriene frem i dagens klare lys. La oss da til slutt se litt på forfatterens beretninger om sin tjenstgjøring som offiser i regiment Nordland. Vi skal da ikke feste oss ved slike bagateller som

Averter i «Folk og Land»

folkets forfall, og det nytter intet, at de impliserte ledere nå oppfordrer til å ta skjenn i en annen hånd, så lenge de ikke har rensset sin Augias stall og under bønn og bot fattet et sinn av ydmykhet i stedet for det stolte sinn hvor de roser seg av sine ugjerninger og forteller fabelen om at det var nødvendig å suspendere de 10 Guds bud.

Der må gå en straffedom over vårt folk, og den kommer som en uavvendelighet etter Guds lov. Vi har sett gjennom historien hvorledes det gikk Guds utvalgte folk — jødene — da de forkastet de bud Han hadde gitt dem, og det kan også bli vår skjebne som folk at vi blir fedrelandsløse og må vanke om som flyktninger langs Russlands og Sibiriens endeløse sletter og gjennom mange lidelsens år sone for syndene — uten håp og trost, fordi en forkastet Guds bud og hørte på falske profeter.

For å stive seg selv og sine medsyndere opp — samvittighetene begynner kanskje å anklage dem — søker de ved en daglig hets i aviser, radio og «historie» og foredrag å tilsløre sannheten og agere helter og forutseende politikere. Det er jo en nydelig forutseenhet, som har solgt vårt lands rikdommer, og politisk og militært bunnet oss på

at en stor del av de oppgitte stedsnavn er fri fantasi, at det fortelles om kamper som aldri har funnet sted, mens avgjørende kamper, som hver eneste mann som var med husker til sin dødsdag, merkelig nok ikke omtales. Det er nok annet å ta av.

Fantasiene om Regiment Nordland

Det må være en temmelig glemsom offiser ved Regiment Nordland som så fullstendig har glemt hva regimentet egentlig var for noe. Han forteller på side 103 at det bestod av «to avdelinger med lette tanks, fire avdelinger med middels tunge tanks, Mark I, II, III og IV, et kompani pansergrenaderer, et kompani panservern-artillerister og 1 batteri med regimentets artilleri. Dertil kommer hjelpetropper av NSKK, forsyningsstropper, antiluftskyts-mannskaper, og enheter for gass, samband og medisin».

For å slå falsumet fast er det vel tilstrekkelig å meddele at Regiment Nordland ikke hadde panser, heller ikke sanitetsenheter. Panser av type I og II var allerede den gang utrangert. Panseret infanteri ble først oppsatt i 1943.

Men la oss like godt angi oppsetningen av det motoriserte SS-Schützenregiment Nordland:

- a) Reg.stab
- Stabskompani, bestående av 1 sambandstropp, 1 panserjeger-tropp, 1 motorsykkeltropp.

- b) 3 bataljoner à 4 kompanier, (Forts. s. 8).

De baltiske stater som ble ofret —

(Forts. fra side 5)

krigens slutt, deporteringen av Volga-tyskerne i 1941 og deportasjonene i de baltiske statene. Disse landene var de første som ble okkupert av Sovjet, i juni 1940.

I 1941 trengte den tyske Wehrmacht inn i Baltikum, og russerne måtte trekke seg tilbake. Av dokumenter som Sovjets hemmelige politi (dengang kaltes det ennå NKVD) etterlot seg, fremgår det at allerede i midten av oktober 1939 ble den første deporteringsordre utstedt, og etter denne ordren ble store og omfattende deportasjoner innledet over hele Baltikum natten til 14. juni 1941. Ifølge undersøkelser som Røde Kors og andre organisasjoner har foretatt, kom man frem til tallet på de ofre som krevdes under denne første sovjet-russiske okkupasjon av Baltikum.

Estland: 46 165 menn og 4 338 kvinner i alderen 20 til 90 år, samt 9 229 mindreårige under 20 år. (Sammenlagt: 59 732 personer).

Det bør påpekes at av disse var 24 446 kroppsarbeidere av forskjellige kategorier.

Utenom dem som senere bukket under i Sovjet, ble

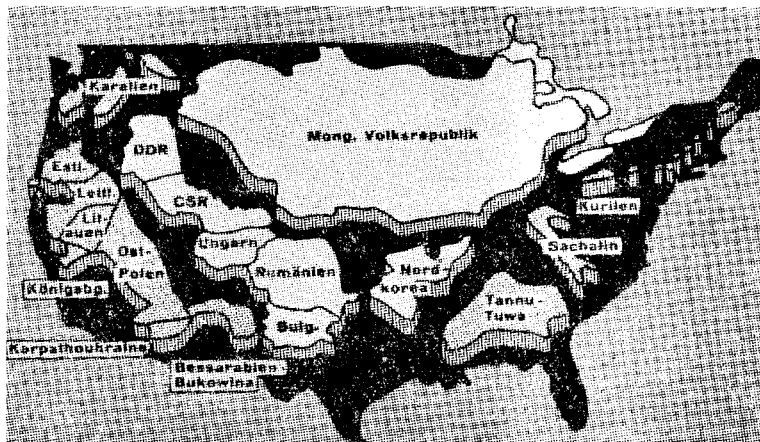
alle måter. Og som om vi ikke alt var bunnet nok økonomisk, sendes som commis voyageur ut til utlandet hr. Trygve Lie som med hatten i hånden trygler det om å komme til Norge og bygge fabrikker, som blir tilstått rettigheter og favorisering som hittil har vært nektet vår egen industri. Og så løper man i tjenersnoren etter det England som viste seg som en slik «overlegen beskytter for de små nasjoner i krigens dager», slik at de fleste av dem er berøvet de menneskerettigheter som FN så vakkert har trukket opp på papiret.

Ola Nordmann har mangan gang hatt nisseluen nedover både øyne, ører og munn, så han ikke har aktet på tidenes tegn, men nå har han også totalt tapt hodet og **chansen** til å åpne øyne og ører. «Den gudene vil ødelegge, slår de med blindhet», pleier man å si.

Fra en av landets mest ansette jurister fikk jeg nylig et brev, hvori der bl. a. sto: «Det er sant: Jeg leste Deres utmerkede artikkel i Folk og Land for et par dager siden, men det hjelper dessverre så lite, så lenge rettsfornekterne har makten. Det er som å kaste perler for svin».

Men min overbevisning er, at alle vi som holder på lov og rett, må sette alt hva vi eier av ånd og krefter i denne kamp for rett og sannhet. **For sannheten skal seire til slutt. Det er Guds løfte.**

Karl Seeland.

Områder annektert og kontrollert av Sovjetsamveldet sammenlignet med USA's overflate.

2 185 myrdet før transporten fra Estland tok til.

Lettland: 23 016 menn og 7 218 kvinner i alderen 16 til 90 år, samt 4 016 barn under 16 år. (Sammenlagt: 34 250 personer). På lettisk jord ble 1 355 mennesker myrdet.

Litauen: 16 633 menn og 13 852 kvinner (barn medregnet). (Sammenlagt: 30 485 personer).

Estlands befolkning ble redusert med 5 %. Lettlands med 1,8 % og Litauens med 1,2 %.

I virkeligheten er tallene større, for her er bare tatt med de tilfeller man har kunnet fastslå med absolut sikkerhet.

Deportasjonene i Estland rammet også den estlandsk-svenske del av befolkningen. Den omfatter ca. 8 000 mennesker, og av disse ble ca. 10 % deportert.

119 estniske parlamentsmedlemmer ble enten bortført (62), eller arrestert (52), eller myrdet (5). Blant dem var ni statsoverhoder fra Estlands selvstendighetstid, øverstkommanderende for de væpnede styrker og 32 tidligere ministre.

45 lettiske parlamentsmedlemmer ble enten deportert (44), eller myrdet (1). Den lettiske listen omfatter tre tidligere statsoverhoder, overbefalshaveren og 15 tidligere ministre.

34 fremtredende litauiske politikere ble enten deportert (13), eller arrestert (21). Blant dem var en av Litauens tre presidenter under selvstendighetstiden.

De som skulle deporteres ble lastet inn i kuvogner (mellom 30 og 40 mennesker i en vogn) og så ført til Sovjet. Fedrene ble skilt fra sin familie, og alle havnet i slaveleir. Særlig dengang (først i 1956 er forholdene blitt mer «humane») var dødeligheten i disse leirene svært høy, og av dem som ble deportert under den første okkupasjonen bukket nesten alle under for hungeren, kulden og den brutale mishandlingen i leirene ved Ishavskysten eller i Sibirs ødemarker.

Da de sovjet-russiske tropene for annen gang okkuperte de baltiske statene høsten 1944, begynte straks en ny arresterings- og deporteringsbølge. Den varte i årene 1944—1946, og rammet særlig soldater som hadde kjempet mot sovjetrusserne for å forsvare sitt fedreland.

23.—28. mars 1949 fant den hittil største massedeportasjonen sted i Baltikum. Da ble hele den selveiende bondeklassen likvidert, og storparten ble sendt til slaveleir i Sovjet. Nøyaktige opplysninger om de deportertes antall, alder og kjønn, har man ennå ikke, men man vet nok til å kunne fastslå at disse deportasjonene var mye mer omfattende enn de som ble satt i verk i juni og juli 1941. (En del informasjon om dette er tatt med i en stor undersøkelse om rettsforholdene i Sovjet, foretatt av Den internasjonale juristkommissjon i Haag 1955). For Estlands vedkommende kan man med sikkerhet si at deportasjonene i slutten av mars 1949, rammet minst 40 000 mennesker bare fra landdistriktene.

Alle disse bruddene på de mest elementære menneskerettigheter, er satt i scene med en kynisme og en grusomhet som savner sidestykke i de baltiske staters historie. Krustsjøvs forsøk på å velte hele ansvaret over på Stalin og Beria, motvirkes av hans egne handlinger i Stalin-tiden, og av det faktum at deporteringene ikke har opphørt etter Stalins død. (Det mest iøynefallende eksemplet er massedeportasjonene fra Ungarn etter oppstanden der i 1956). Slavearbeidsleirene er ikke oppløst, og bare enkelte nedbrutte mennesker har fått lov å vende tilbake til Baltikum.

Sovjets folkemord i de baltiske statene innskrenker seg ikke bare til disse målbevisste tvangssendingene av folk til det indre av Sovjet-Russland. Samtidig drives en brutal russifiseringspolitikk som langt overgår tsar-tidens forsøk i samme retning.

Husk bladpengene!

Uretten i Belgia —

(Forts. fra side 5)

Enten det nå kommer av at de nåværende makthavere har en dårlig samvittighet, eller av frykt for politiske motstandere, så har de intet håp om å bli løslatt.

Bare av frykt for en håndfull yrkeshatere — som for størstepartens vedkommende er folkefremmede elementer, det være seg valloner eller «utlendinger» som missbruker Belgias gjestfrihet — så har den belgiske regjering siden mars måned ifjor bare løslatt 5, og de siste 4—5 måneder er det ikke løslatt noen.

For Belgia er det en skam samtidig som det har undertegnet konvensjonen om menneskerettighetene fremdeles å holde 117 politiske fanger i fengsel, og å nekte titusener, som har mistet de politiske og statsborgerlige rettigheter enhver ytringsfrihet.

For å understreke den hyklerske holdning til den «kristelig-humanistiske» regjering, som den kaller seg, henvises her til interpellasjonen fra Meester van der Elst (Volksunie, Flamske Nat. Parti) i det belgiske parlament:

Enhver almindelig forbryter, morder, voldtektsmann, barneskjender, kan gjøre krav på løslatelse før utløpet av straffetiden. Bare for politiske fanger er dette utelukket. Så henviste van der Elst til massemorderen Rinchard (som etter ti års fengsel igjen er løslatt) og Messina (sisiliansk leder for en verdensorganisasjon for salg av narkotika og for hvit slavehandel, som etter 2 års fengsel igjen plutselig er løslatt) og slo fast at Messina fikk tillatelse til i fengslet fortsatt å lede sine «forretninger» og sendte telegrammer i code til utlandet!!! En annen representant tilføyet: Ja, med justisministerens tillatelse!

Altså kunde verdens bordeller og narkotikahelveder fortsatt bli forsynt med «vare» under herr Messinas korte opphold i belgisk fengsel! Med bistand av den belgiske regjering.

Anstendige idealister lar man imidlertid gå tilgrunne. Og når det gjelder utlandet vil den belgiske regjering gi det utseende av at disse «krigsforbrytere» er virkelige forbrytere, skjønt alle vet at de bare er dømt på grunn av sin overbevisning! For å nevne noen navn: Filologen dr. Elias, tidligere borgermester i Gent, Dr. Jef van de Wiele, en i Flandern høyaktet folketaler, Stan de Bruyne, tidligere borgermester i Lokeren, Kom. van Ooteghem, Toni van Diyck, og blant vallonene den tidligere guvernør i provinsen Henegouwen og major

Hellebaut. Dette er noen navn på de mest kjente av de folk som nå har måttet tilbringe sin 15. jul bak gitter, langt borte fra familien!

Vi av den yngre generasjon kan ikke godta at beseirede blir straffet for handlinger som seierherrene feires som helter for. Og vi flamlendere vil aldri godta at man stempler 250 000 av de beste i vårt folk som forbrytere! I mere enn 10 år har vi ført en kamp for politisk amnesti i den belgiske stat. Vi vil aldri høre opp med å brennemerke de bestående tilstander og ikke tie før den siste av krigsfangene — for det er de alle — blir løslatt, ikke bare i Belgia, men også i Holland, Frankrike, Italia, Spandau, i østen o. s. v.

Dierick van Gontrode.

Kjøpes

Tidsskrifter og bøker fra okkupasjonstiden kjøpes. Spesiell interesse har ukebladet «SIGNAL».

Henv. i bladets ekspedisjon.

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Annelise Parow

TANNINNETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 - Oslo

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-merte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Oppgjør med en svindler

(Forts. fra s. 6)

hvorav 1 tungt kompani med 1 bombekastertrupp, 1 lett panserverntrupp, lette infanterikanoner.

c) 3 støttekompani, hvorav 1 kp. tunge infanterikanoner, 1 kp. lette luftvernkanoner og 1 kp. stormpionerer.

Forfatteren forteller naturligvis noen rystende beretninger om eksplosivkuler i maskinpistolmagasiner, pinner til håndgranater og lignende vås. Skafthåndgranat 08/15 hadde snorutløser, likeledes egghåndgranat 40.

At forfatteren utrustet Regiment Westland med panservogner, hva det som skytterregiment naturligvis ikke hadde, er i stilen.

På side 123 forteller forfatteren om nye beltebiler med 50 cm kanoner. Naturligvis vill fantasi av samme art som kommandoen «Verband! Kampf!». Ellers er manglende kjennskap til de enkleste tyske kommandoord et kjennetegn for boken.

De påståtte grusomheter

Naturligvis mangler heller ikke i denne bok beretningene om de grusomheter tyskerne gjorde seg skyldig i. Da det denne gang gjelder Divisjon Wiking og Regiment Nordland, kan det ha sin interesse å gå beretningen på side 134 og følger litt nærmere etter i sømmene.

Divisjon Wiking er etter forfatterens beretning nå brutt ut av et brohode på østsiden av Dnjepr, har tatt «ruinen» Novo Georgievsk og skulle da være på marsj østover. I virkeligheten befinner divisjonen seg på den omtalte dagbokdatum 23. september med alle enheter i brohodet på østsiden av Dnjepr. Byen Novo Georgievsk ligger langt fra dette område.

I boken får Regiment Nordland angivelig melding om røde partisaner i «Grad:zk-skogen» ved Karasnaja. Begge disse navn er oppdiktet.

Som følge av denne melding får fantasifiguren van Kolden ordre om å rense opp. Vi blir da nærmere presentert for Unterscharführer Dieckner og korporal (?) Libesiz. Disse navn har naturligvis aldri forekommet i omhandlende I. bat. Nordland. «Libesiz» er dessuten i likhet forøvrig med flere andre utstyrt med en uvedvanlig utmerkelse som kalles «SS-sølvruner», helt ukjent for alle østfrontsoldater. Merkelig nok, kjører van Kolden tilbake over Dnjepr for å nå det angitte partisanområde. I det hele tatt en merkelig anvendelse av felttropper. Det opptrådte forøvrig neppe partisaner før stillingskrigen vinteren 1941-42 og da langt bak fronten.

I den allierte krigsforbryterdomstol i Nürnberg ble SS-Obergruppenführer Felix Steiner, Wikings første sjef, og hans etterfølger SS-Obergruppenführer Herberth Gille, stilt for retten som høyere offiserere i Waffen-SS. Begge, og med dem Divisjon Wiking, ble frikjent for enhver folkerettsstridig handling under krigen. Det ble ikke påvist tilfeller av terror eller misshand-

ling av sivilbefolkningen, krigshandlinger i strid med Landkrigsartiklene. Selv om de i boken nevnte hendelser er oppdiktet, kunde kanskje noen tro at det hadde hendt noe lignende. Dette er altå når det gjelder Wiking ikke påvist hverken av russerne eller andre.

Påfallende

Særlig påfallende er den ting at de russiske navn, ord og uttrykk er selsomt fordreiet. Uttrykk som var gjengse både hos russerne og tyskerne savnes. Ukjente ord og uttrykk dukker opp, men på mer eller mindre hjelpeløst russisk og med en selsom ortografi. For eksempel ordet «Aktiabar» som skal bety oktober og som på russisk skrives Oktjaber.

La oss ellers nevne i fleng: Forfatteren gjør SS-Obergruppenführer Gille til medlem av Führungshauptamts stab. Hadde han vært ved Wiking kunne han vel neppe ha unngått å oppfatte at Gille var sjef for Wikings artilleriregiment.

Ordner ble aldri båret utenpå kappen.

I kapittel 11 forteller forfatteren at de da har fått Tiger-tanks. I virkeligheten dukket Tigeren først opp året etter, i 1943.

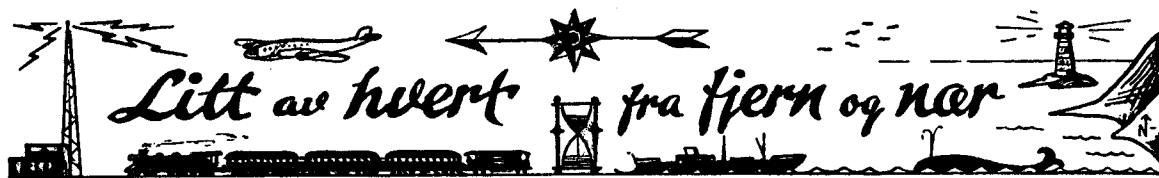
Senere forteller han at Wiking-soldatene gikk til angrep og ryddet opp bl.a. «med våre uvurderlige SS-dolker». Hertil er å bemerke at offiserene hadde dolker som prydvåpen til permisjonsuniform på samme måte som andre (hær, luftvåpen og marine). Den norske marine hadde slike våpen også, iallfall før krigen. Dolkene ble selvsagt aldri brukt i kamp. I samme stil som fortellingen om disse dolkene som «rydder opp» er beretningen om tanks som støter gjennom fabrikkvegger med 50 km. fart!

Forfatteren forteller at SS-soldatene er svartkledde. Dette er et ganske godt bevis på at han er helt utenfor det han forteller om. Waffen-SS bar feltgrå uniformer. På den tid (sommer og høst 1942) bar de feltgrå bukser, brune underskjorter, kamuflasjebakker og -luer. Hjelmene hadde spraglet kamuflasjeovertrekk.

Noe som heter Kritjarelvn eksisterer ikke. «Sturm-gummi-brigade» (?) er et begrep som er tatt helt ut av luften og fullstendig meningsløst. Tyske soldater stod naturligvis aldri i givakt i felten. Noen radiosender RF 107 fantes ikke. Troppen var utstyrt med Funkgerät D (Dora).

Forfatteren, som på side 184 sier at han nå har to sølvfirkanter på jakkeslaget. En Unterscharführer bar imidlertid tre sølvfirkanter eller stjerner. 2 stjerner var Oberscharführer (sersjantgrad = Feldwebel). Forfatteren kjenner tydeligvis ikke gradtegnene bedre enn uniformene.

På side 217 forteller han at Charkov ble gjenerobret av styrker fra Vlassov-armeen. Det er grepet helt ut av luften. Vlassov-armeen var knapt påtenkt dengang. Det var I. panserkorps med divisjonene LAH, Totenkopf og Das Reich under ledelse av ge-

TREFFENDE

Den tyske økonom professor G. Schmolders har formet følgende utmerkede karakteristikker av avgiftspolitikken: «En sigarett er en skattedel med en smule tobakk i.»

*

SISTE DE GAULLE

Pariserbladet «Rivarol» er blitt ilagt den usedvanlig høye pengebot på 800 000 francs + omkostninger, for kritikk av president de Gaulle. Bladet peker på at den kommunistiske presse som utfolder en ganske annen uhemmet kritikk slipper langt billigere, men noterer resignert «Alt stiger — meningsfriheten koster nå 800 000 francs!»

*

DET KLARNER

Det later til å klarne etter hvert hva som ligger bak «hakekorsdemonstrasjonene» i Tyskland. Den meget gesjeftige «politiske direktør» for Den jødiske verdenskonferens Mr. Easterman — den samme som vet å fortelle de norske aviser hva den norske Hjelpeorganisasjonen for Frontkjempere driver med — har lettet litt på sløret. Han reiser nå rundt i Vest-Tyskland og forhører de forskjellige riksmistre. Ifølge Dagbladet, som sikkert vet beskjed, spør han Bonn-regjeringen om den har «noen planer om å fjerne tidligere nazister fra innflytelsesrike stillinger i administrasjonen, rettsvesenet og skolen». I tilslutning hertil meddeler ellers Dagbladet at «den sosialdemokratiske pressetjenesten

neralobet Hausser, som ledet operasjonene. Kosakkenes første divisjon var i ferd med å organiseres på Truppenübungsplatz Mielau med generalmajor Pannwitz som sjef. Han ble etter krigen hengt av de røde.

Kjelen ved Tjerkassy

Det forfatteren forteller om Tjerkassy er, som de fleste beretninger om dette, uriktig og utvilsomt ikke opplevet av forfatteren. Han sier at 3 kompanier av Wiking klarer å slå seg ut av ringen. Det er galt. Under Gilles personlige ledelse slo 35 000 mann seg i virkeligheten ut Tapene var store, selvom «Neumann» overdriver, omtrent halvparten av de innesluttete falt eller ble tatt til fange. Like uefterrettelig er beretningen om Kovel. Div. Wiking var i virkeligheten ikke i Kovel, men utenfor ringen. Bare Gille var fløyet inn i Kovel som «Kesselspezialist», for å lede forsvaret og et eventuelt utbrudd. For denne innsats fikk han jernkorsets ridderkors med ekeløvsverd og briljanter.

På side 249 utnevner forfatteren «Obergruppenführer Bach-

i Bonn konsentrerer seg om Adenauers statssekretær Hans Globke og flyktningeminister Theodor Oberländer. Globke — som er en av de mektigste mennene i Bonn — skrev engang kommentarene til Hitlers jødelover. Oberländer er tidligere medlem av nazipartiet.»

*

HUMANISTISK FREMSTØT

Ellers nekter de herrer humanister, som er så inderlig rystet over at ungdommen rundt omkring i Europa tegner hakekors på veggene, seg intet i retning av blodtørstighet. De norske aviser bringer således i forbindelse med arrestasjonen i Vest-Berlin av en 17-års gutt, som hadde Hitlers «Mein Kampf» i bokhyllen og hadde sunget «nazistiske sanger», at justisministeren i Vest-Berlin nå har henvendt seg til «de allierte militærmyndighetene» og søkt om å få benytte dødsstraff for denslags naziagitasjon! Vi vedder på at iallfall sovjetrusserne sier ja.

*

6 MILLIONER

Midt opp i disse dages hysteriske skral om noen like uskyldige som tåpelige tegninger på veggene, kunne det kanskje være på sin plass å minne om at dette tyske folk, som en nå påny er på jakt etter, hadde følgende tap av menn, kvinner og barn etter at krigen var slutt: 2 400 000 østtyskere, sammen med 600 000 sudetertyskere og 200 000 folk av tysk herkomst forøvrig ble massakrert. — 1 400 000 tyskere omkom og

Zelewski» til å forsvare Budapest sammen med «general von Friessner». Dette er galt. Byen ble forsvart av General der Gebirgsjäger Pfeiffer-Wildenbruch. Friessner var ikke i byen og Bach-Zelewski var med, men ble avsatt som komplett udugelig.

På side 255 lar forfatteren russerne angripe med biler og panservogner, som kjører frem med tente lyskastere. Enhver som bare har litt militær erfaring vet at dette er tøv.

På side 268 gir forfatteren den overraskende opplysning at russerne har satt inn Mig- og Turbole-fly. Som kjent var det ingen andre jettfly på vingene under siste verdenskrig enn tyske.

*

Dette er som sagt bare et lite utplukk av all uefterretteligheten. Skulde en ta med alt, vilde det fylle mange aviser. Men de vi har omtalt ovenfor gir formodentlig et godt inntrykk av sannhetsverdien av all etterkrigspropagandaen i bøker, aviser, film, teater og kringkasting. Menneskene vasser om i et hav av løgn.

ble myrdet i fengslene og i de alliertes konsentrasjonsleire. I tillegg hertil kan en da kanskje regne de 1 200 000 sivilister, i alt vesentlig kvinner, barn og oldinger som ble levende brent under de alliertes terrorbombinger med fosforbomber. Dette blir til sammen temmelig nær de 6 millioner en snakker så meget om.

*

NYDELIG RETTSVESEN

Også i Danmark har menneskevennene feiret store triumfer, idet presten og menighetsrådet i Bevtoft har fått Høyesteretts medhold i å fjerne inskriften på gravstøtten til frontkjemperen Hans Jørgen Schmidt. Og den danske høyesterett, som herefter iallfall bør skrives med liten forbokstav, har gått lengere enn selveste presten og har gitt dom for like godt å fjerne hele gravstenen. Så Berggrav har tydensynlig dannet skole.

*

GATE.

Bortsett fra de 10% 20. juli-menn i Tyskland, sluttet det tyske folk som bekjent mannejevt opp om nasjonalsosialismen. Det er de brukbare av disse 10% som nå styrer Vest-Tyskland etter å være innsatt av de alliertes militærmyndigheter. Men det er naturligvis ikke tilstrekkelig. Kan så den vandrende jøde Mr. Easterman forklare hvorledes det skal være mulig å etterkomme den internasjonale jødiske overregjerings krav om å salte ut «alle nazister» av den tyske forvaltning? For hvem skal en så bruke til å forvalte? Det er nok av nød og ikke av lyst Adenauerstyret gjør bruk av gamle nasjonalsosialister.

Har du skaffet en ny abonnent?

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgironr. 16450.

Utgever A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo